

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **Ch. V.**, zast. zákonným zástupcem paní M. V., nar. ..., bytem tamtéž, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.7.2013, sp. zn. SZ/679/2013/9S-KHK, č.j.: MPSV-UM/9980/13/9S-KHK, o příspěvku na péči, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím uvedeným shora bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Hradci Králové, kontaktní pracoviště Nový Bydžov, č.j. MPSV-UP/677063/13/AIS-SSL ze dne 26.4.2013, kterým byl zamítnut návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno s tím, že žalobkyni bude i nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 3.000,-Kč měsíčně od září 2012, neboť vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupni závislosti podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSS“) I. stupeň závislosti - lehká závislost, a pomoc byla poskytována v souladu s § 7 odst. 2 cit. zákona. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný ocitoval relevantní právní úpravu

příspěvku na péči, výsledek sociálního šetření ze dne 6.12.2012 na podkladě žalobkyní podané žádosti o změnu příspěvku na péči ze dne 26.9.2012, učiněné závěry prvoinstančního rozhodnutí a dále v rámci odvolacího řízení vypracovaný posudek Posudkové komise MPSV s pracovištěm v Hradci Králové ze dne 9.7.2013 (dále jen „posudková komise“ nebo „PK“), která přezkoumávala posouzení stupně závislosti žalobkyně podle ZSS a závěry, k nimž žalovaný sám dospěl.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž namítala, že primárně nesouhlasí se závěry posudkové komise, že žalobkyně je osobou do 18 let věku, která se podle § 8 odst. 1 písm. a) ZSS považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), která není schopna zvládat tři základní životní potřeby, a to: a) mobilitu, h) péči o zdraví a i) osobní aktivity. Žalobkyně je přesvědčena, že posudková komise nepostupovala správně při zhodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby žalobkyně a nedostatečně a nesprávně přihlédla k výsledku sociálního šetření, jakož i závěrům v bohaté lékařské dokumentaci žalobkyně. Posudková komise učinila výše uvedený závěr, aniž by dostatečně zkoumala zdravotní stav žalobkyně. Žalobou napadené rozhodnutí tak nemá oporu v provedeném místním šetření a v předložených lékařských zprávách. Žalobkyně uvádí, že není schopna zvládat téměř všechny základní životní potřeby specifikované v ust. § 9 ZSS, jejichž obsah je vymezen v příloze 1 Vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení ZSS, a to konkrétně životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 ZSS pod písm. a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, přičemž písm. j) péče o domácnost se s ohledem na věk žalobkyně nehodnotí. Žalobkyně tak v porovnání se stejně starým, zdravým jedincem zvládne pouze jednu základní životní potřebu bez pomoci jiné fyzické osoby, a to základní životní potřebu uvedenou pod písm. c) komunikace, proto by měla být dle práva považována za osobou do 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV (úplná závislost), když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm základních životních potřeb a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby (matky). Žalobkyně je přesvědčena, že je osobou do 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby minimálně ve stupni III (těžká závislost), je těžce zdravotně postižená a její matka o ni celodenně pečuje. Cvičí s ní, dochází na rehabilitace, na kontrolní vyšetření na celou řadu klinik, jezdí s ní do bazénu, do lázní apod., to vše mimo své bydliště, což je náročné časově, ale i finančně.

K důkazu navrhla vypracování revizního lékařského posudku. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobkyni.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25.11.2013 zopakoval předmět řízení a ocitoval příslušná ustanovení ZSS a průběh předešlého správního řízení

včetně závěrů posudku posudkové komise MPSV s pracovištěm v Hradci Králové ze dne 9.7.2013. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl při jednání.

Žalovaný se k jednání soudu, nařízenému na den 21.3. 2014, omluvil a souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci bez své účasti.

V přezkumném řízení provedl soud důkaz obsahem předložených správních spisů prvoinstančního a odvolacího správního orgánu a ověřil z nich následující rozhodné skutečnosti:

1) Řízení ve věci příspěvku na péči bylo zahájeno podáním žádosti o změnu příspěvku na péči ze dne 26.9.2012.

2) Úřad práce ČR - krajská pobočka v Hradci Králové, kontaktní pracoviště Nový Bydžov (dále jen „Úřad práce“) provedl dne 6.12.2012 sociální šetření v místě bydliště žalobkyně (v souladu s § 25 odst. 1 ZSS), které je jedním z podkladů pro posouzení stupně závislosti lékařem posudkové služby okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „LPS OSSZ“).

3) V posudku LPS OSSZ v Hradci Králové ze dne 27.2.2013 je uvedeno, že při posouzení zdravotního stavu žalobkyně lékařka OSSZ vycházela ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře – MUDr. E. H., z 9.1.2013 a sociálního šetření ze dne 6.12.2012 se skutkovým zjištěním, že u žalobkyně byla zjištěna DMO - spastická tripareza s dominujícím obrazem spastické diparesy a malým postižením pravé horní končetiny. V posudkovém zhodnocení je uvedeno, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav na podkladě DMO se spastickou triparezou – větším postižením v oblasti dolních končetin a lehkým postižením pravé horní končetiny (sporně oslaben stisk, lehká refl. převaha). Chůze je diparetická – spastická, náznak křížení, bez opory chůze neschopna. Ve stoji na špičkách s pozvolným sklesem na plné chodidlo. Základními kvalitami je orientována přiměřeně věku, není objektivizována porucha intelektu. Řeč dyslalická, mluví v krátkých větách. Zrak a sluch jsou v normě. Sociální šetření je v korelaci se zjištěným zdravotním stavem. Hodnocení odpovídá závislosti I. stupně, o vyšší stupeň závislosti se toho času nejedná. V posudkovém výroku je uvedeno, že se jedná o osobu do 18 let věku, která se podle § 8 odst. 1 písm. a) ZSS považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), která není schopna zvládat tři základní životní potřeby, a to: a) mobilitu, h) péči o zdraví, i) osobní aktivity.

4) Úřad práce na podkladě výše uvedeného posouzení vydal dne 26.4.2013 rozhodnutí, č.j. MPSV-UP/677063/13/AIS-SSL, kterým zamítl návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že jí nadále bude poskytován příspěvek na péči v původní výši 3.000,-Kč měsíčně od září 2012.

5) Odvolací orgán (žalovaný) žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce. V odůvodnění odkázal na posudek PK MPSV s pracovištěm v Hradci Králové ze dne 9.7.2013, který byl k žádosti žalovaného vypracován pro účely odvolacího řízení. Podle závěru citovaného posudku k datu vydání napadeného rozhodnutí (ale i ke dni podání žádosti, tj. 26.9.2012 a i ke dni 1.9.2012) byla žalobkyně osobou do 18 let věku, která se podle § 8 odst. 1 písm. a) ZSS považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadovala každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby a nebyla schopna zvládat tři základní životní potřeby, a to dle § 9 odst. 1 písm. a) mobilitu, písm. h) péči o zdraví a písm. i) osobní aktivity. PK při svém posouzení vycházela z posudkového spisu OSSZ Hradec Králové, ze spisu odvolacího orgánu, ze zdravotní dokumentace ošetřujícího praktického lékaře - MUDr. E. H., lékařských nálezů doložených žalobkyní k jednání posudkové komise (MUDr. Š. Š., Hradec Králové, neurologie ze dne 15.5.2013, MUDr. E. P., Hradec Králové, rehabilitace ze dne 15.5. a 19.6.2013), z výsledků sociálního šetření ze dne 6.12.2012 a vlastního vyšetření žalobkyně odbornou lékařkou z oboru neurologie při jednání PK MPSV dne 9.7.2013. PK ve svém posudku na straně 3 citovala i písemné vyjádření matky žalobkyně, které učinila při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, v němž popisuje jednotlivé životní potřeby dle zákona č. 108/2006 Sb., které její dcera nezvládá a odvolací námitky uvedené zástupkyní žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí s poukazem na to, že žalobkyně zvládne toliko jednu základní životní potřebu – c) komunikaci.

PK konstatovala, že z prostudované dokumentace nevyplývá posudkově významné zhoršení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V době posouzení se jednalo o 4 letou dívku s lehkou mozkovou dysfunkcí se středně těžkým postižením hybnosti dolních končetin a lehkým postižením pravé horní končetiny bez postižení duševních schopností, vrozeným hemangiomem na levé tváři a po plastice tříselné kýly v roce 2008, která byla schopna krátkodobé chůze s pomocí druhé osoby. Ze zdravotní dokumentace nevyplývalo postižení pohybového systému ochrnutím končetin ani ztuhnutím nosných kloubů ani páteře, neměla amputační ztráty dolních končetin a duševní stav byl přiměřený věku. Z přešetření při jednání komise a z odborných lékařských nálezů nevyplývalo dominující vychudnutí stehenního svalstva s následným neudržením vzpřímeného stoje. V případě aplikace ortézy kolenních kloubů a svalové rehabilitace byla schopna chůze. PK dále odůvodnila, že námitka ohledně zvládnutí pouze jedné základní životní potřeby – c) komunikace, je v rozporu s odbornými lékařskými nálezy. PK vysvětlila, že jednotlivé úkony se musí hodnotit ve vztahu k věku dítěte. Za nezvládané základní životní potřeby se považuje např. nemožnost samostatné chůze, nesledovat očima,

nerozlišovat známé osoby, musí být krmeno, nerozeznat den a noc, nerozumět a nemluvit ani v jednoduchých větách, nespolupracovat při oblékání, neumýt si ani na pokyn obličej, neudržet moč a stolicí, nehrát si v kolektivu dětí, nepostavit kostky, nečmárat si. PK uzavřela, že po komplexním zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na podkladě doložené zdravotní dokumentace a diagnóz, které jsou příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a zhodnocením jejich dopadu na sledované základní životní potřeby vzhledem k věku a při zohlednění výsledku sociálního šetření s platností od 1.9.2012, žalobkyně nezvládá 3 základní životní potřeby: a) mobilitu, písm. h) péči o zdraví a písm. i) osobní aktivity, které jsou uvedeny v příloze k posudku (hodnocení provedeno dle ZSS a Přílohy 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., v platném znění). PK dále uvedla, že z posudkově medicínského hlediska nebyl při zjištěném zdravotním stavu důvod hodnotit zbývající základní životní potřeby jako nezvládané, protože nebylo zjištěno těžké omezení rozsahu hybnosti nosných kloubů, nebylo doloženo závažné postižení zraku ani sluchu a psychický stav byl přiměřený věku. Jednalo se tedy o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) ZSS.

Soud k důkazu konstatoval žalobkyní předloženou lékařskou zprávu - MUDr. E. P., Hradec Králové, rehabilitace ze dne 24.10.2013.

Při jednání soudu zástupkyně žalobkyně v celém rozsahu odkázala na podanou žalobu, nesouhlasí se závěry posudkových orgánů, je přesvědčena, že žalobkyně měla být zařazena minimálně do III. stupně závislosti. Odkázala na závěr předložené lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 24.10.2013, v níž se uvádí, že dítě vyžaduje celodenní péči a pokud by bylo zařazeno do kolektivního zařízení, je nutný asistent. Stále trvá nutnost intenzivní rehabilitační péče a bude narůstat potřeba kompenzačních pomůcek. Dále zopakovala, že žalobkyně nechodí, je odkázána na celodenní pomoc a péči své matky, pro svůj zdravotní stav musí podstupovat i léčebné programy, jako speciální pobyt v lázních Klimkovice, který zdravotní pojišťovny nehradí. Jedná se o částku cca 100 tisíc Kč a na to rodina již peníze nemá. Žalobkyně tento léčebný program již jednou podstoupila, bylo jí doporučeno opakování, ale rodině se nepodařilo sehnat peníze na úhradu této léčby.

Matka nezl. žalobkyně upřesnila, že její dcera od 1,5 roku svého věku jezdí do lázní, a to do Jánských Lázní a 3x byla v Klimkovicích, jednalo se vždy o základní léčbu hrazenou zdravotní pojišťovnou. Pro speciální léčbu v lázních Klimkovice, tzv. „klimterapy“ je nezl. vhodnou adeptkou, tuto léčbu s dobrým výsledkem podstoupila v květnu-červnu 2013. Zastupitelstvo obce Olešnice rodině na tuto léčbu přispělo částkou 46.000,-Kč, část peněz získal její manžel od svého zaměstnavatele a zbytek rodina uhradila sama. Dále namítla, že zdravotní stav nezl. posuzuje od počátku stále stejný lékař PK MPSV, a to MUDr. M., zamítnutím žádosti. Opakovaně po půl roce si podává nové žádosti, které jsou tímto lékařem zamítány. O případu její dcery se vysílal dne 8.3.2014 pořad na TV Prima a zmíněný lékař se odmítl na kameru vyjádřit. Redaktorka k případu řekla, že lékaři pochybili, neboť pokud dítě nechodí, má nárok na III. stupeň závislosti. Příspěvek na péči jí byl poprvé přiznán

v roce 2010, od té doby byly její opakované žádosti na jeho zvýšení zamítány, nyní se poprvé obrátila se svou žalobou k soudu.

Zástupkyně žalobkyně k důkazu navrhla vypracování znaleckého posudku o zdravotním stavu žalobkyně.

Soud s odkazem na ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že navržený důkaz znaleckým posudkem nebude proveden. Svůj postup zdůvodnil zásadou ekonomiky řízení a nadbytečností, neboť v dosavadním postupu posudkových orgánů soud neshledal žádné závažné rozpory či pochybení, které by měl uvedený znalecký posudek odstranit.

Zástupkyně žalobkyně navrhla, aby soud žalobě v celém rozsahu vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení, které se zavázala vyčíslit ve lhůtě tří dnů.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem, ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s.ř.s.) a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících rozhodných skutečností, platné právní úpravy a učiněných právních závěrů:

Podle § 7 odst. 1 a 2 ZSS se příspěvek na péči poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládnutí základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8.

Podle § 8 odst. 1 ZSS se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve

- a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby,
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb,
 - d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb,
- a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.

Podle § 9 odst. 1 ZSS se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace,

d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.

Podle § 25 odst. 2 ZSS Krajská pobočka Úřadu práce provádí pro účely posuzování stupně závislosti sociální šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí. Sociální šetření provádí sociální pracovník. Podle § 25 odst. 3 ZSS při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Soud konstatuje, že zdravotní stav žalobkyně pro účely změny výše příspěvku na péči byl posouzen jednotlivými posudkovými orgány v souladu s platnou právní úpravou, jak je podrobně citováno shora. Žalobkyně v žalobě uplatnila v podstatě stejné námitky jako ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a na které již reagovala PK MPSV ve svém posudku ze dne 9.7.2013.

Soud zdůrazňuje, že při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. k datu 22.7.2013, kdy i nejpozději k tomuto datu bylo provedeno, resp. přezkoumáno posouzení stupně závislosti žalobkyně. Lékařské nálezy po tomto datu (tedy i žalobkyní předložený nález ze dne 24.10.2013) již nelze hodnotit, rovněž tak nelze hodnotit aktuální zdravotní stav žalobkyně.

Soud uvádí, že žalobkyně byla oběma posudkovými orgány posouzena jako osoba závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Posudkové orgány vycházely ze zdravotní dokumentace žalobkyně a v době posouzení z aktuálních odborných lékařských nálezů v nich obsažených, PK při svém jednání přijala a zhodnotila i žalobkyní doložené lékařské zprávy z května a června 2013.

Posudková komise MPSV je při posuzování stupně závislosti povinna vycházet ve smyslu § 25 odst. 3 ZSS ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. To v posuzované věci platí především pro řízení před žalovaným správním orgánem, jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Obdobně je třeba posuzovat požadavky kladené na tento posudek i v případném soudním přezkumném řízení.

Soud v projednávaném případě dospěl k závěru, že posudek PK MPSV ze dne 9.7.2013 je úplný a přesvědčivý, neobsahuje žádný vnitřní rozpor, zohledňuje

všechny podstatné okolnosti projednávané věci a jak je z výše uvedeného zřejmé, PK odůvodnila postup při hodnocení základních životních potřeb ve vztahu k věku dítěte a z tohoto pohledu se vyjádřila ke zvládání/nezvládání zákonem vymezených základních životních potřeb žalobkyní ve smyslu Přílohy 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb., v platném znění. Při jednání posudkové komise byla žalobkyně vyšetřena odborným lékařem neurologem. Soud jako medicínský laik tak není oprávněn sám hodnotit či zpochybňovat učiněné odborné medicínské závěry. Proto i vyslovený názor redaktorky výše uváděné reportáže, laický názor rodičů žalobkyně, ale i případný názor lékaře bez posudkové atestace, nemůže být hodnotícím kritériem pro posouzení stupně závislosti. Soud chápe a nechce nijak zlehčovat osobní, vytrvalou a celodenní péči rodičů a zejména matky nezl. žalobkyně v jejich péči o ni, ale ani taková skutečnost není hodnotícím kritériem ve smyslu přiznání vyššího stupně závislosti. V této souvislosti si soud dovoluje odkázat na závěr vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, č.j. 2 Ad 53/2011-30 ze dne 12.12.2011, v němž se uvádí: *„Nezbytnost 24 hodinové péče o osobu, na kterou je poskytován příspěvek na péči, neznamená, že takovou osobu je třeba zařadit do IV. stupně závislosti. Rozhodný je počet úkonů vyjmenovaných v § 9 odst. 1, 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, při kterých taková osoba potřebuje pomoc nebo dohled jiné fyzické osoby“*.

Vzhledem ke skutečnosti, že od doby podání žádosti (26.9.2012) do doby rozhodnutí soudu (21.3.2014), uplynula z čistě posudkového hlediska dlouhá doba, žalobkyně za nedlouho dosáhne věku šesti let, tedy předškolního věku, a zcela jistě i vzhledem k předpokládané větší samostatnosti při zvládání jednotlivých životních potřeb, bude posouzení v tomto věku odlišné posouzení době, kdy jí bylo 4,5 roku.

Žalobní tvrzení tak dle názoru soudu nepřinášejí žádné nové skutečnosti a argumenty, pouze se opakují námitky, které byly uplatněny v rámci odvolacího řízení a k nimž se PK vyjádřila. Soud proto své konečné rozhodnutí opírá o shodná zjištění obou posudkových orgánů co do zjištěného stupně závislosti I (lehká závislost), zejména pak o posudek PK MPSV v Hradci Králové ze dne 9.7.2013, jehož závěry odůvodnily správnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud uzavírá, že neshledal v postupu správních orgánů žádné vady řízení, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Pokud v mezidobí, tj. od vydání napadeného rozhodnutí do doby rozhodnutí soudu došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobkyně a tím i skutečností rozhodných pro posouzení stupně závislosti, je nutné podat novou žádost o příspěvek na péči.

S ohledem ke shora uvedenému proto soud nezbylo, než v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, toto právo nenáleží dle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 21. března 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně